

Fehér János: A remény rabja

„A Bükk-hegység szívében, Répáshután élek. A természetfotózás 2011-ben lett az életem része, akkor kezdtem dolgozni az ÉSZAKERDŐ Zrt.-nél, ahol jelenleg a műszaki osztály előadója vagyok. Először főnököm Canon 450D gépével fotóztam, de hamar »kinőttem«, így következő lépcsőfokként a 70D-t választottam. Jelenlegi kedvenc szettem egy Sigma 18-35-ös objektívvel szerelt 80D. Témákban nem vagyok válogatós, de szívemhez legközelebb a virradatkori párás, ködös tájfotózás áll, akár hagyományos technikával, akár drónnal.

Ez a fotó még a Canon 70D-vel és egy Sigma 17-70-es objektívvel készült 2018 szeptemberében. A legszebb pillanatokat pirkadatkor lehet lencsevégre kapni, és e fénykép készítése előtt már éreztem, hogy végre jókor, jó helyen vagyok. Hiszen a természet mindig változik, csupán egy valami örök, a változás. Mára a fotón látható fa is csak egy emlékké szelídült. Viszont milyen emlékké! Igazi szeptemberi, hűvös, párás hajnal volt, egy kis szarvasbögéssel körítve. Amint kollégámmal a Bükk-fennsíkra értünk, és eléink tárultak a párával borított töbrök, már csak a megfelelő helyet kellett megkeresni a nap első sugaraiba várva. A száraz kis fa mellett korábban többször elsétáltam, a megült párából néha ki sem látszott. A felkelő Napban született hajnali fények és a csupasz ágak okozta árnyékok miatt fellépő

fény-árnyék hatások viszont egyből rabul ejtettek. Érdekes, hogy a fényjáték csak a töbrökből, annak túlsó oldaláról látszott, és úgy tűnt, mintha a fa az utolsó erejével kapaszkodna a fény felé, a reményt szimbolizálva.

A fotó kidolgozása során a legvadabb képzeleteimet is felülmúlta a kópia, igen erőteljes kép született, amivel több fotópályázaton is előkelő helyezéseket sikerült elérnem.”